

La batalla de l'Alfonso per l'arquitectura va iniciar-se a la universitat, una època que recorda com a duríssima: "El gran desencís del meu pare va ser que aquell fill que dibuixava tan bé no estigués interessat en les assignatures més tècniques. Tal com tocava a l'època, jo em dedicava a tocar en un conjunt, fer quatre dibuixos i estudiar el mínim. Amb el meu amic Antoni Miralles ens vam tancar per estudiar a casa i aprovar-ho tot. Era una temporada d'aldarulls i d'incerteses. Recordo que un any el director, el senyor Carvajal, de Madrid, en el seu paper de director-polícia el primer que va fer va ser convocar els pares i acusar els alumnes de rojos".

Des d'aleshores ha plogut molt, però resta el record dels qui t'han marcat el camí. "Altres personatges em van fer adonar de la utilitat de l'arquitectura: el senyor Sostres, i el senyor Moneo, catedràtics d'història de l'arquitectura i de composició, respectivament. Amb dues sessions de les seves classes magistrals en tenies prou per comprendre el missatge de l'arquitectura. Aquests professors són els qui han creat consciència entre els estudiants de l'època, predicant que l'arquitectura és molt més que fer un plànol i un edifici".

Si la joventut és una etapa difícil, els inicis laborals solen ser inoblidables: "Vaig sortir de la facultat amb un títol flamant i ni un trist contacte. Vaig obrir un despatx amb cinc companys tan necessitats de feina com jo. La gana, però, desperta l'enginy i la primera feina em va arribar d'una manera ben peculiar: vaig trucar a un anunci del diari interessant-me per uns terrenys per promocionar. Vaig tenir unes quantes reunions amb el propietari, convençut del meu interès en la promoció, fins que un dia, aprofitant que jo era arquitecte, em va presentar un senyor que de debò volia una casa a la zona. Aquella trucada va ser l'inici d'una carter de clients per la zona de Sitges i Cubelles".

L'Alfonso confessa que ni el màster que considera haver fet amb el dia a dia a l'oficina no li ha pogut donar la resposta sobre el que és l'arquitectura: "Fent-ne una definició senzilla, diria que arquitectura és l'art de fer espais vivibles -que no vol dir només habitables-, uns espais on s'hi entra, s'utilitzen i se'n surt i que, per tant, han de ser tan importants des de l'interior fins a l'exterior. Cap element no hi és més important que un altre; tal com deia Le Corbusier, els fonaments no tenen glòria, però també hi han de ser. Arquitectura és un tot integral dins del qual cal destacar el paper fonamental de l'ambient que els elements arquitectònics t'ajuden a crear".

Tots aquests anys d'exercir en el camp d'una disciplina tan indefinible com és l'arquitectura han fet conscienciar l'Alfonso "del funcionament intern de les obres. Estic orgullós de poder dir que pràcticament totes les meves feines funcionen en el seu interior, fins i tot les primeres. Fa anys vam tenir la sort d'endegar un projecte summament complex a Barcelona: desenvolupar un gimnàs femení, un projecte integral per a un promotor privat. Per posar un exemple de la funcionalitat interior que tant em preocupa diré

que en aquell gimnàs vam aplicar un concepte totalment nou de vestuari com a gran sala de relació per a l'usuari. Era un espai allunyat del passadís estret just per canviar-se: el vestuari esdevenia el centre neuràlgic de l'edifici i permetia un funcionament perfecte quant a distribució i circulació". Aquell va ser un dels projectes que més l'han enriquit, diu l'Alfonso, tal vegada perquè els arquitectes novells d'aleshores eren ben diferents dels d'ara. "D'aquella feina sí que se'n podia dir desenvolupar un projecte amb lletres majúscules: vam començar fent un estudi de la ciutat per trobar la ubicació més idònia i, seguidament, seleccionar un emplaçament. Un cop recollits uns quants solars, se'n van fer dissenys adaptats a les característiques de cadascun. Aquella obra va ser la que em va marcar la pauta a seguir en la professió: l'estudi de l'organigrama de cada projecte. A partir del moment que t'encarreguen qualsevol feina has de plantejar-te què i com en un esquema organitzatiu, que no és res més que un organigrama funcional que et donarà la pauta més adequada per desenvolupar cada obra".

A partir de l'obra que va marcar el camí de l'Alfonso en van sorgir moltes més, "com ara la transformació d'un edifici industrial de l'Eixample en unes oficines: tot plegat el resultat interior i exterior va ser excel·lent, sobretot tenint en compte que es tractava de transformar un concepte de façana i espai industrial dels anys 40 en unes oficines dels 90".

Obra rere obra l'Alfonso ha viscut l'evolució de les noves tecnologies; un aspecte de la seva vida, tanmateix, no ha canviat gens: "Continuo essent aquell que li agradava la música i la pintura. I és que l'arquitectura no vol dir renunciar a les passions artístiques, ben al contrari, cal que la vessant més creativa del professional hi sigui sempre present. Aquesta és la primera condició del bon arquitecte, ja que sense capacitat de comprensió espacial difícilment es podrà fer un bon projecte. Ni tan sols cal que l'arquitecte sàpiga dibuixar, però sí cal saber sobre quin espai està creant. És clar que aquesta capacitat s'ha de polir amb l'estudi de les regles de composició clàssica i arribar a entendre que el Partenó grec, com a edifici, és una obra perfecta". L'Alfonso n'està convençut: el pes del creador supera el del tecnòcrata. "Una obra que admiro profundament és la de Borromini. És impressionant la capacitat de crear un espai a través de la distribució de plantes orgàniques amb un control estricte dels elements que el componen. Era un arquitecte que dominava perfectament tota l'obra, una idea que m'obsessiona perquè en els detalls és on trobem la perfecció".

Mentre l'Alfonso cercava la perfecció arquitectònica, pel seu despatx han passat clients i amics i, sense adonar-se'n, ha trobat la perfecció de la seva llar: "La meua senyora, la M. Teresa, arquitecta aparelladora i interiorista, col·labora amb mi cada dia de la vida. I les meves filles, la Marta i la Cristina, de moment, estan aprenent a admirar les obres i el dibuix tal com jo vaig fer a la seva edat".

“Quan t’encarreguen una feina, has de plantejar-te què i com en un esquema organitzatiu, que no és res més que un organigrama funcional que et donarà la pauta més adequada per desenvolupar cada obra”

Alfonso de Argila - Barcelona (Barcelonès)